

ปัญหาการก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนกับมาตรการลงโทษ

Problems of juvenile crimes and punishment measures

ยุทธชัย ดั่งสวัสดิ์¹

Yutthachai Duangsawat¹

Received: Mar 19, 2023 Revised: May 19, 2023 Accepted: May 31, 2023

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

¹ Graduate students in the Master of Laws Program in law.Faculty of Law, Thaksin University, Songkhla,90000, Thailand.

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอถึงปัญหาของการบังคับใช้กฎหมายควบคุมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน โดยศึกษากฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ดังนี้ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และประมวลกฎหมายอาญา ผลการศึกษาพบว่า ประเทศไทยในปัจจุบันกำลังประสบปัญหาการก่ออาชญากรรมที่เกิดจากการกระทำของเด็กและเยาวชน โดยมีเหตุปัจจัยหลัก ๆ ที่ส่งผลในการกระทำผิดไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านครอบครัว สังคมเพื่อนในการคบหา หรือปัญหาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแบบก้าวกระโดดในปัจจุบัน ซึ่งเด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงได้ง่าย และส่งผลในการก่ออาชญากรรมแบบออนไลน์ได้อีกช่องทางหนึ่ง และสุดท้ายก็คงเป็นเหตุปัจจัยทางด้านกฎหมายที่มีความล้าหลัง อันจะส่งผลให้การบังคับใช้ไม่มีความเด็ดขาดเพียงพอเพราะกฎหมายของประเทศไทยมุ่งคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหลักไม่ว่าจะเป็นความผิดร้ายแรงเพียงใดก็ตาม เมื่อหากจะเปรียบเทียบกฎหมายทั้งสามประเทศที่ผู้เขียนหยิบยกมาพิจารณาได้แก่ ประเทศเยอรมัน ประเทศแคนาดา และประเทศฝรั่งเศส ซึ่งกล่าวโดยสรุปทั้งสามประเทศได้พิจารณาแยกเกณฑ์อายุและประเภทความร้ายแรงของความผิดแม้เป็นเด็กและเยาวชนก็ต้องโดนจำคุกเช่นเดียวกัน ดังนั้นรัฐจึงควรตระหนักถึงปัญหาในประเด็นนี้ โดยจะต้องมีมาตรการที่เหมาะสม และสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้โดยสามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษและลดการก่ออาชญากรรมรัฐควรจัดให้มีกฎหมายหรือมาตรการที่สามารถควบคุมและทัดเทียมกับการเปลี่ยนแปลงของโลกโดยการมีกฎหมายเข้ามาเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหานั่นเอง

คำสำคัญ : เด็ก , เยาวชน , การกระทำความผิดอาญา , ความผิดร้ายแรง

Abstract

This article's aim is to explain the obstacles facing law enforcement in today's combat against juvenile criminality. By studying the following statutes concerning juvenile and child offenses: Juvenile and Family Court and Procedure Act B.E. 2553 and the Criminal Code.

According to the study, Thailand is now grappling with the problem of crime brought on by juvenile delinquency, indicating that there are significant contributing reasons to crime. Whether there is a familial problem Associations of friends or problems brought on by contemporary technological breakthroughs that children and juveniles can easily access causing another cybercrime in the process. Finally, there is possibly a legal problem at issue. As a result, the enforcement isn't effective or sufficient, because regardless of how terrible the offense is, Thailand's legislation prioritizes safeguarding juveniles and children. While comparing the legal systems of the 3 countries the author mentioned, namely Germany, Canada, and France. In conclusion, each of the 3 countries separately evaluated its age requirements. And depending on how serious the offense was, even minors would face jail time. The state should be aware of the problem. Measures that are appropriate for the results and losses must exist. and capable of resolving such issues in a tangible way can prosecute offenders and lessen crime by using the law as a tool to tackle the issue itself, the state should offer laws or measures that can control and equalize changes in the world.

Keywords: child, juvenile, criminal act, a serious offense

บทนำ

หากจะมองถึงความมั่นคงของประเทศชาติสิ่งสำคัญที่ภาครัฐหรือปัจเจกชนจะต้องกระทำเป็นอันดับแรกคือ การพัฒนาเด็กให้กลายเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุด เพราะเด็กคือตัวกำหนดและนำทิศทางของประเทศชาติให้ก้าวไปสู่การพัฒนา เด็กเปรียบเสมือนผ้าขาวบริสุทธิ์ ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใหญ่จะเติมเต็มสีอะไรลงบนผ้าเล็ก ๆ ผืนนี้ จากการตระหนักถึงความสำคัญของเด็กดังกล่าวทำให้หน้าที่สำคัญของผู้ใหญ่ที่ต้องการสร้างสรรค์เด็กให้กลายเป็นทรัพยากรที่มีค่าอย่างสูงก็คือ การสร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้กับเด็กและเยาวชนได้เรียนรู้และเป็นแม่แบบที่ดีให้แก่เด็ก ๆ ได้พบเห็น ซึ่งหากวันนี้ผู้ใหญ่มีความตั้งใจจริงที่จะให้เด็กไทยเป็นเด็กที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน ภาระที่ยิ่งใหญ่นี้จึงเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่ที่จะตั้งใจในการสร้างเด็กมากขึ้นแต่ไหนนั่นเอง

อย่างไรก็ดีแม้เด็กจะเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุดเพราะเด็กคือตัวกำหนดและนำทิศทางของประเทศชาติให้ก้าวไปสู่การพัฒนา แต่ในความเป็นจริงกลับกันก็พบว่ายังมีเด็กบางส่วนที่ประสบปัญหาในการใช้ชีวิต และลงมือกระทำความผิดก่ออาชญากรรม โดยปัญหาทั่วไปที่เกิดจากการกระทำความผิดของเด็กส่วนใหญ่มักเกิดจากปัญหาขั้นพื้นฐาน เช่น ปัญหาครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน หรือพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีต่อลูก เช่น พ่อแม่มีพฤติกรรมติดยาเสพติด ติดสุราเป็นอาเจิน ทะเลาะกันเป็นประจำ ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง เพราะเด็กหรือเยาวชนส่วนใหญ่มักรับรู้เพื่อนฝูงเพื่อนเป็นอย่างมากจึงเป็นที่มาของการกระทำความผิดเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ปัจจุบันโลกมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดและไร้ขอบเขต ไร้พรมแดน เด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้นทำให้อาจถูกเติมแต่งป้ายสีโดยสื่อต่าง ๆ ผ่านทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น วิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว เพลง รวมถึงเกมต่าง ๆ ซึ่งสื่อเหล่านี้เป็นเหมือนดาบสองคมที่มีทั้งข้อดีและข้อเสียโดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากข่าวสารบ้านเมืองในทีวีแต่ละช่องแต่ละวันจะต้องมีข่าวการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนอยู่บ่อยครั้งซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นความผิดร้ายแรงซึ่งไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำของเด็กและเยาวชนแต่อย่างไรก็ตามโลกได้เปลี่ยนไปแล้ว

ซึ่งในปัจจุบันจากรายงานสำนักงานสถิติแห่งชาติ และจากรายงานกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้นก็พบว่าในปัจจุบันเด็กและเยาวชนมีการก่ออาชญากรรมที่หลากหลายรูปแบบและรวมไปถึงอาชญากรรมที่ร้ายแรงการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นทำให้เกิดการสูญเสียที่ใหญ่หลวงมากกว่าในอดีตผู้เสียหาย ครอบครัวผู้เสียหาย ได้รับผลกระทบที่ไม่อาจจะทำได้จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง

โดยประเทศไทยนั้นมีกฎหมายที่กำหนดกระบวนการ และขั้นตอนกับเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดคือ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัวในทุกรูปแบบ โดยกฎหมายเน้นการฝึกอบรม สั่งสอน และสงเคราะห์ ให้กลับตัวเป็นพลเมืองดียิ่งกว่าการที่จะลงโทษ อีกทั้งประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วย สิทธิเด็กซึ่งเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่รัฐภาคีจะต้องคำนึงและนำมาปฏิบัติ

1. ข้อมูลพื้นฐานการกระทำความผิดร้ายแรงของเด็กและเยาวชน

ความผิดอาญา หมายถึง การกระทำที่มีผลกระทบกระเทือนต่อสังคม หรือคนส่วนใหญ่ อันเป็นสาธารณชน เมื่อบุคคลใดกระทำความผิดทางอาญาจะต้องรับโทษทางกฎหมาย มากน้อย เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำความผิด กฎหมายมิได้ถือว่าการกระทำความผิดทุกอย่าง ร้ายแรงเท่าเทียมกัน การลงโทษผู้กระทำความผิดจึงขึ้นอยู่กับ การกระทำ และความรู้สึกของสังคม [1] ภารกิจของกฎหมายอาญา มีภารกิจในการคุ้มครองสังคม ภารกิจในการปราบปรามและในการป้องกันการ กระทำความผิด และภารกิจในการคุ้มครองคุณธรรมทางกฎหมายและในการคุ้มครองคุณภาพของ การกระทำ [2] ดังนั้นนอกจากกฎหมายจะมุ่งคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้กระทำผิดแล้วนั้นก็ต้อง พิจารณาถึงผู้เสียหายจากความหมายดังกล่าวด้วยว่าหากความผิดอาญานั้นเกิดผลกระทบต่อบุคคลใด บุคคลหนึ่งถึงกับต้องได้รับความเดือดร้อนทั้งเนื้อตัวร่างกาย จิตใจ ก็ต้องให้ความยุติธรรมแก่บุคคล เช่นว่านั้นด้วยมิใช่เอาแต่คุ้มครองตัวผู้กระทำความผิดโดยคิดว่าเป็นเด็กและเยาวชนนั่นเอง

ที่	จำแนกตามฐานความผิดหลัก	2565			2564			2563			2562			2561		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1.	ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	1547	180	1727	1266	185	1451	938	119	1057	43	7	50	30	1	31
2.	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	1628	212	1840	1610	177	1787	996	111	1107	36	6	42	29	0	29
3.	ความผิดเกี่ยวกับเพศ	593	17	610	638	16	654	492	10	502	31	0	31	19	0	19

ที่มา รายงานสถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจำแนกตามประเภทความผิด, 2565 เข้าถึงได้จาก. กรมพินิจและ

คุ้มครองเด็กและเยาวชน. <http://www.djop.go.th/home> เข้าถึงเมื่อ มกราคม 2565

จะเห็นได้ว่าจากรายงานดังกล่าวข้างต้นย้อนหลัง 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2561-2565 ในปัจจุบัน ความผิดร้ายแรงที่ผู้เขียนหยิบยกมาพิจารณากลับมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างหน้าตกใจว่า นี่คือการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน เพราะหากจะสังเกตตัวเลขที่เพิ่มขึ้นแล้วนั้นมันเพิ่มขึ้นแบบพุ่งก้าวกระโดด ในปี 2561 และ 2562 ตัวเลขมีจำนวนคงที่ แต่ในปี 2563-2565 นั้น ตัวเลขมีการเปลี่ยนแปลงเป็น อย่างมาก [3] แสดงให้เห็นมาตรการลงโทษของประเทศที่ใช้อยู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่าไม่สามารถ แก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างแท้จริงเช่น การส่งเด็กไปบำบัดฟื้นฟูในสถานพินิจ หรือมาตรการลงโทษอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การจำคุกเด็กเหล่านี้ให้เข็ดหลาบอีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงกฎหมายที่ไม่มีการพัฒนาให้ทัน ถัดเทียบโลกในยุคของการเปลี่ยนแปลงที่มองว่าเด็กยังเป็นผ้าขาวบริสุทธิ์แต่ความจริงแล้วเด็กและ เยาวชนบางส่วนในประเทศนี้กลับมีจิตใจโหดเหี้ยมเกินมนุษย์โดยสามารถก่ออาชญากรรมส่งผล กระทบต่อผู้อื่นทั้งร่างกาย และรวมไปถึงจิตใจของญาติ พี่น้องของผู้เสียหายด้วย

ปี พ.ศ.	คดีทั้งหมด
2561	22,541 คดี
2562	20,119 คดี
2563	17,722 คดี
2564	14,704 คดี
2565	11,388 คดี

รายงานสถิติจำนวนการดำเนินการทางอาญา ,2565.เข้าถึงได้จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ.

<http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/09.aspx>เข้าถึงเมื่อ มกราคม 2565

2. กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

ในประวัติศาสตร์ของกฎหมายของประเทศไทยมีกฎหมายที่สำคัญที่กล่าวถึงการกระทำความผิด ของเด็กและเยาวชนนั่นคือ"กฎหมายตราสามดวง"ซึ่ง ได้มีการประมวลกฎหมายขึ้นเป็นหัวข้อพิเศษ เป็นการเฉพาะได้แก่ กฎหมายการทะเลาะวิวาทในมาตรา 10 ระบุว่า การต่อสู้กันระหว่างเด็ก ๆ จะได้รับ การแทรกแซงทำให้สงบโดยบิดามารดาของเด็กเหล่านั้น ส่วนความผิดชอบในทางอาญา เด็กที่มีอายุ 7 ปี หรือคนชราที่มีอายุ 70 ปี ที่กระทำความผิดจะได้รับการลงความเห็นว่ามีจิตใจที่อ่อนแอ เด็กและคนชรา เหล่านี้จะไม่ถูกดำเนินคดี ไม่ถูกตี ไม่ถูกปรับ หรือไม่ถูกลงโทษ [4]

ประเทศไทยนับตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม 2554 เมื่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชน และครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 เริ่มมีผลบังคับใช้โดยแต่นั้น ประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติกฎหมายและศาลสำหรับใช้ในการพิจารณาคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด

และคดีเกี่ยวกับครอบครัวโดยเฉพาะจนกระทั่ง พ.ศ. 2494 จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2494 ขึ้นและได้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางขึ้นเป็นแห่งแรกในกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 ต่อมา พ.ศ. 2534 ได้มีการปฏิรูประบบศาลคดีเด็กและเยาวชนครั้งสำคัญโดยมีการผนวกบทบาทในการแก้ไขปัญหาครอบครัวเข้ามาเป็นหน้าที่ของศาลด้วย โดยมีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ขึ้นมาใช้บังคับกับปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้สอดคล้องกับยุคสมัย และการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีมาแล้ว 2 ครั้งใน พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2548 แต่เนื่องจากปัจจุบันศาลยุติธรรมยกระดับขึ้นเป็นองค์กรอิสระแยกจากกระทรวงยุติธรรม แต่กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รองรับคำขอคำสั่งจากศาลยุติธรรม ในระหว่างการพิจารณาคดีและมีหน้าที่บังคับคดีตามผลคำพิพากษาของศาลยุติธรรมยังคงเป็นหน่วยงานที่สังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม ดังนั้น จึงได้มีการพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ขึ้นมาใช้บังคับ [5]

ในปัจจุบันตามหลักการดำเนินการกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำการสืบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานอันเป็นรายละเอียดแห่งความผิด รวมถึงมีการรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงหรือการพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องร้องลงโทษ เมื่อรวบรวมพยานหลักฐานแล้วเสร็จ พนักงานสอบสวนจึงจะมีความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อมีคำสั่งในคดี หากพนักงานอัยการเห็นว่าคดีมีมูล คดีก็就会被ส่งฟ้องไปยังศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป ทั้งนี้ ภายใต้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเช่นนี้ การดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในส่วนการสืบสวนและสอบสวนจึงเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญและมีผลต่อการพิสูจน์ความผิด การแพ้ชนะ และการบังคับโทษในคดี [6] ซึ่งเป็นกระบวนการยุติธรรมในลักษณะทั่วไปที่ใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดที่มีผู้ใหญ่และเยาวชนเพราะเด็กและเยาวชนเมื่อมีการกระทำความผิดอาญาแล้วนั้นกฎหมายจะมีมาตรการที่มุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพเกือบทุกขั้นตอนของกระบวนการไม่ว่าจะในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ซึ่งนอกจากจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายบัญญัติแล้วนั้นกฎหมายดังกล่าวนี้ก็ต้องคำนึงถึงการปฏิบัติตามหลักของกฎหมายระหว่างประเทศที่รัฐไทยได้เข้าไปเป็นภาคี

2.1 การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญา

สำหรับกฎหมายไทย แม้จะไม่ได้นิยามศัพท์ที่ว่า “การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน” หมายความว่าอย่างไรแต่เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 11 ซึ่งบัญญัติไว้ว่าศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งในคดีต่อไปนี้

- (1) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
- (2) คดีอาญาที่ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้โอนมาตามมาตรา 61 วรรคแรก ฯลฯ
- (3) คดีที่ศาลจะต้องพิพากษาหรือสั่งเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนตามบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลครอบครัว

จากบทมาตราดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นหมายถึงการกระทำความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาและการกระทำความผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ โดยเป็นการกระทำที่มีผลกระทบกระเทือนต่อสังคม หรือคนส่วนใหญ่อันเป็นสาธารณชน ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง

เมื่อศาลจะมีคำพิพากษาเกี่ยวกับคดี โดยที่ศาลจะต้องคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของจำเลย ซึ่งเป็นบุคคลที่ควรจะได้รับ的帮助เหลือ พินิจและแก้ไขปรับปรุงให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีของชาติได้ ดังนั้น ศาลจึงต้องพิจารณาปัจจัย ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยเป็นรายบุคคลไม่ว่าในคดีนั้นเด็กหรือเยาวชนจะได้กระทำความผิดร่วมกันก็ตามและเมื่อเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดตามที่ฟ้องศาลอาจเลือกที่จะใช้มาตรการดังต่อไปนี้ก็ได้

- 1) ในกรณีที่ศาลเห็นสมควรที่จะลงโทษพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ. 2553 ให้อำนาจศาลในการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยแทนการลงโทษดังต่อไปนี้

- 1.1 เปลี่ยนโทษจำคุก หรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญาคือ กักกันไปเป็นการกักและอบรมในสถานพินิจ แต่ในทางปฏิบัติที่สถานพินิจได้ยกเลิกสถานกักและอบรมไปแล้วศาลจึงมิได้ใช้วิธีการนี้

- 1.2 เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมยังสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

- 1.3 เปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติ โดยกำหนดเงื่อนไขเช่นเดียวกับกรณีที่มีได้กระทำความผิดข้อเดียวหรือหลายข้อด้วยหรือไม่ก็ได้ โดยศาลจะต้องกำหนดระยะเวลาไว้แต่ห้ามเกินเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

2) ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งแบ่งแยกเป็น 2 ประเภทหลัก คือ

2.1 จำกัดอิสรภาพ ได้แก่ การส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

2.2 ไม่จำกัดอิสรภาพได้แก่การว่ากล่าวตักเตือนการมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้ผู้ปกครองดูแล และวางข้อกำหนดผู้ปกครองคุมประพฤติมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้บุคคลหรือองค์กรอื่นดูแล อบรมสั่งสอนการรอกการกำหนดโทษหรือการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาแม้ว่าเด็กหรือเยาวชนจะเคยต้องโทษจำคุกหรือโทษอื่นตามคำพิพากษามาก่อนแล้วหรือโทษที่จะลงเป็นโทษอย่างอื่นนอกเหนือจากโทษจำคุก หรือศาลได้กำหนดโทษจำคุกเกินกว่า 2 ปีก็ตาม

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ. 2553 ได้มีการจัดตั้งองค์กรของรัฐที่สำคัญและมีบทบาทอย่างมากขึ้นมา 2 องค์กรเพื่อดำเนินการในนามของรัฐเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในชั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดต่อกฎหมายที่มีโทษทางอาญานั้นศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจดังต่อไปนี้

1) อำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด หมายความว่ารวมถึงคดีอาญาทุกประเภททั้งตามประมวลกฎหมายอาญาและตามกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา

2) คดีอาญาซึ่งศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาไว้ โอนมาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ.2533 คดีอาญาที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลธรรมดาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นบุคคลที่มีอายุไม่เกิน 20 ปีซึ่งศาลเห็นว่าบุคคลนั้นมีสภาพทางด้านร่างกายจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด สุขภาพเช่นเดียวกับเด็กหรือเยาวชนก็มีอำนาจที่จะ โอนคดีนั้นไปซึ่งศาลเยาวชนและครอบครัวและถือว่าบุคคลนั้นเป็นเด็กหรือเยาวชน

แต่การเน้นให้รัฐผู้เดียวเป็นผู้ควบคุมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนทั้งหมดนั้นไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่แท้จริง [7] การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดบางครั้งมันก็ต้องจำเป็นที่ต้องใช้มาตรการเด็ดขาดสำหรับเด็กและเยาวชนในปัจจุบันในกรณีที่เกิดการกระทำความผิดร้ายแรงเพื่อให้เกิดความยุติธรรมสำหรับผู้เสียหาย ครอบครัวผู้เสียหายหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนหากจากที่กล่าวมาข้างต้นที่คิดว่าเด็กและเยาวชนรู้ไม่เท่าทัน เด็กเป็นผ้าขาวในปัจจุบันผู้เขียนเห็นว่าคงไม่ใช่อีกต่อไปแล้วทั้งโลกในปัจจุบันก็พัฒนาเทคโนโลยีไปไกลมาก มากจนผู้สูงอายุดูตามไม่ทันแต่เด็กและเยาวชนกลับเกิดมาเจอสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อลืมตาดูโลกซึ่งบางครั้งในการตัดสินใจกระทำความผิดก็เกิดจากความคึกคะนองเอาความสะใจเป็นหลักโดยไม่คำนึงถึงอนาคต และความเสียหายที่เกิดกับผู้อื่นจึงคิดว่าหากเด็กและเยาวชน

ผู้ที่กระทำความผิดร้ายแรง เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น คำนึงถึงผู้กระทำความผิดกลุ่มนี้ให้ต้องรับโทษหนักเช่นผู้ใหญ่ให้กลับเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกระแสหลัก

เมื่อพิจารณาถึงกฎหมายหรือวิธีการที่ผู้เขียนได้ยกพิจารณาในประเด็นของกฎหมายภายในประเทศไทย นั้นกล่าวคือเมื่อมีการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นกฎหมายไม่ว่าจะเป็นกฎหมายระหว่างประเทศอนุสัญญาต่าง ๆ ที่ไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิก หรือแม้แต่มติกฎหมายภายในของประเทศไทย ก็ตามนั้นก็มุ่งคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหลักทำให้กระบวนการต่าง ๆ ที่ปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน พยายามเบี่ยงเบนคดีของเด็กให้ได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพด้วยอายุ ร่างกาย หรือกระบวนการทางความคิดที่ดี แม้ว่าเด็กหรือเยาวชนผู้นั้นจะกระทำความผิดร้ายแรงเพียงใดก็ตาม โดยเมื่อจะพิจารณาเปรียบเทียบกรณีเด็กและเยาวชนกระทำผิดอาญาร้ายแรงกับกฎหมายต่างประเทศดังนี้

3. การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาในต่างประเทศ

3.1 ประเทศเยอรมัน

กฎหมายศาลคดีเด็กและเยาวชนของประเทศเยอรมนี ศาลจะใช้มาตรการการลงโทษจำคุกกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชน ต่อเมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำนั้นแสดงให้เห็นว่าเด็กหรือเยาวชน มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดอีกหากไม่ถูกลงโทษ และการใช้มาตรการควบคุมหรือมาตรการทางวินัยไม่เพียงพอ หรือในกรณีที่ความผิดดังกล่าวมีลักษณะเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งกฎหมายศาลเยาวชนได้กำหนดโทษจำคุกอย่างต่ำ 6 เดือน แต่ไม่เกิน 5 ปี หากเป็นการกระทำที่มีความผิดอาญาร้ายแรง โทษจำคุกอย่างสูงจะเพิ่มขึ้นเป็นสูงสุด 10 ปี (โดยไม่นำโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นในกฎหมายอาญามาใช้บังคับกับเด็กและเยาวชน) [8] แต่ไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกแบบใดก็ตามต้องมีการให้การศึกษแก่เด็กและเยาวชนควบคู่กันไปเสมออันจะเห็นว่าการลงโทษเด็กและเยาวชนของประเทศเยอรมันนั้นหากเป็นความผิดร้ายแรงเด็กและเยาวชนจะต้องถูกลงโทษในการถูกจำคุกแต่อาจจะมีข้อยกเว้นว่าจะต้องให้การศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนั้น

3.2 ประเทศแคนาดา

โดยการกระทำความผิดอาญาร้ายแรง ถูกกำหนดไว้ดังนี้

1. ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและไตร่ตรองไว้ก่อน
2. ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น
3. ความผิดฐานพยายามฆ่า
4. ความผิดฐานมิได้มีเจตนาฆ่าแต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย
5. ความผิดฐานข่มขืนผู้อื่นจนเป็นผู้ถูกข่มขืนได้รับอันตรายสาหัส

หากเยาวชนได้กระทำความผิดร้ายแรง และพิจารณาจากพฤติการณ์ทั้งปวงแล้ว เห็นว่าการลงโทษวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนไม่เพียงพอหรือไม่สามารถแก้ไขและบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้ ศาลจะมีคำพิพากษาลงโทษทางอาญาแต่ก่อนนั้นจะมีการไต่สวนพิจารณาพฤติกรรมแวดล้อมต่าง ๆ อย่างรอบคอบรวมทั้งเปิดโอกาสให้อัยการที่ปรึกษากฎหมายของเยาวชนและครอบครัวเข้าร่วมในการพิจารณาด้วยหากท้ายที่สุดศาลมีคำสั่งให้ลงโทษทางอาญาซึ่งการลงโทษไม่ใช่การลงโทษตามกฎหมายเยาวชนแต่จะลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 745.1 [9] โดยมีโทษจำคุกดังนี้

1. ถ้าเด็กและเยาวชนมีอายุระหว่าง 14-15 ปี ที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษอาญา สำหรับโทษอาญา ระดับ First Degree murder (การฆ่าคนโดยมีเจตนาร้าย และได้วางแผนการไว้ล่วงหน้า), Second degree murder (ฆ่าโดยเกิดจากสิ่งเร้า ไม่ได้มีการเตรียมการหรือไตร่ตรองล่วงหน้า) หรือจำคุกตลอดชีวิต จะได้รับมาตรการพักโทษ หลังจากที่ต้องโทษจำคุกมาแล้ว 5-7 ปี ในความผิดส่วนนี้ เด็กและเยาวชนจะต้องถูกต้องจำคุกก่อน 5-7 ปี สำหรับความผิดฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิต และร่างกายทำให้เกิดการสูญเสียต่อครอบครัวของผู้เสียชีวิตอันจำเป็นที่จะต้องพิจารณาลงโทษผู้กระทำความผิดให้เหมาะสมถึงแม้จะเป็นเด็กหรือเยาวชนก็ตาม

2. ถ้าเด็กหรือเยาวชนมีอายุระหว่าง 16 - 17 ปี ที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษอาญา สำหรับโทษอาญา ระดับ First Degree murder (การฆาตกรรมระดับแรก) หรือจำคุกตลอดชีวิตจะได้รับมาตรการพักโทษ หลังจากที่ต้องโทษจำคุกมาแล้ว 10 ปี

3. ถ้าเยาวชนมีอายุระหว่าง 16 - 17 ปี ที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษอาญา สำหรับโทษอาญา ระดับ Second degree murder (การฆาตกรรมระดับที่สอง) หรือจำคุกตลอดชีวิตจะได้รับมาตรการพักโทษ หลังจากที่ต้องโทษจำคุกมาแล้ว 7 ปี [10]

3.3 ประเทศฝรั่งเศส

อายุของเด็กและเยาวชนที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของศาลเยาวชนและครอบครัวฝรั่งเศสคือบุคคลที่มีอายุระหว่าง 13 ปี แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ โดยกฎหมายกำหนดมาตรการในการลงโทษเด็กและเยาวชนไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้ศาลได้ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาและพิพากษาคดีว่าเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดในแต่ละช่วงอายุสมควรจะได้รับการพิพากษาคดีแบบใดจึงจะเหมาะสมกับอายุและลักษณะของการกระทำความผิด โดยกำหนดว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปีการกระทำความผิดของเด็กไม่ต้องได้รับโทษทางอาญา (แม้ว่าประเทศฝรั่งเศสจะถือว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง : ถึง 10 ปี มีความรู้สำนึกในการกระทำความผิดแล้วก็ตาม) แต่ให้ใช้มาตรการอื่น เช่น มาตรการป้องกัน มาตรการช่วยเหลือ มาตรการควบคุม และมาตรการให้การศึกษาอบรมแต่เมื่อไม่นานมานี้ กฎหมายได้เปลี่ยนไปเป็นอนุญาต

ภายใต้สถานการณ์ที่พิเศษให้ลงโทษทางอาญากับเด็กอายุ 10 ปีได้ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทย จะพบว่า

1. กรณีที่บุคคลกระทำความผิดอายุต่ำกว่า 10 ปี กฎหมายของทั้งสองประเทศไม่ได้กำหนดให้เด็กต้องรับโทษทางอาญา

2. กฎหมายประเทศฝรั่งเศสกำหนดให้ศาลมีอำนาจลงโทษจำคุกบุคคลที่กระทำความผิดอาญาอายุตั้งแต่ 13 ปี ถึง 16 ปี แต่โทษที่จะลงนั้นเพียงกึ่งหนึ่งของอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เว้นแต่เป็นการกระทำความผิดอาญาร้ายแรง ส่วนกฎหมายประเทศไทยบุคคลที่กระทำความผิดอาญาอายุเกิน 10 ปี แต่ยังไม่เกิน 15 ปี เมื่อศาลพิจารณาคดีเสร็จแล้วในกรณีที่ศาลจะลงโทษทางอาญา ศาลต้องนำประมวลอาญามาตรา 74 มาพิจารณาด้วย ซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 74 ไม่ได้ให้อำนาจศาลลงโทษทางอาญากับบุคคลกลุ่มนี้ แต่ให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนเท่านั้น

สำหรับบุคคลอายุระหว่าง 16 ปี ถึงแต่ต่ำกว่า 18 ปี กฎหมายประเทศฝรั่งเศสกำหนดให้ศาลมีอำนาจลงโทษจำคุกได้ ซึ่งบุคคลเหล่านี้อาจถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ โดยไม่อาจนำความเป็นเด็กหรือเยาวชนขึ้นมากล่าวอ้างได้ [11] ซึ่งต่างจากกฎหมายประเทศไทยได้หากบุคคลที่มีอายุเกิน 15 ปี แต่ต่ำกว่า 18 ปี กระทำความผิดศาลเยาวชนและครอบครัวไทยมีอำนาจลงโทษทางอาญาได้ หรือจะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนก็ได้ แต่ถ้าศาลจะลงโทษทางอาญาต้องลดมาตรฐานโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่งด้วย เนื่องจากกฎหมายไทยพิจารณาว่าบุคคลที่อยู่ในช่วงอายุนี้อย่างเป็นเยาวชน จึงไม่สมควรนำวิธีการลงโทษเต็มรูปแบบเหมือนกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่มาบังคับใช้ [12]

เมื่อพิจารณาถึงมาตรการของกฎหมายภายในทั้งสามประเทศที่ผู้เขียนยกมาวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า หากเป็นกรณีความผิดอาญาร้ายแรงแล้วประเด็นการพิจารณาเรื่องอายุก็จะมาเป็นเรื่องอันดับสอง โดยคำนึงถึงประเภทความผิด และออกแบบมาตรการลงโทษให้เหมาะสมกับความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ โดยมีทั้งการจำคุกเด็กและเยาวชนโดยไม่คำนึงว่าบุคคลนั้นเป็นเด็กหรือเยาวชนหากกระทำความผิดยิ่งของเยอรมันมีความน่าสนใจกล่าวคือหากคุณลงโทษจำคุกเด็กหรือเยาวชนแล้วนั้นต้องจัดให้มีการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนด้วยจึงเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสามประเทศมีความทันสมัยกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบันควรนำมาศึกษาและปรับปรุงแก้ไข

บทสรุป

จากการศึกษาปัญหาของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนผู้เขียนพบว่าจากการที่ผู้คนส่วนใหญ่มองเด็กและเยาวชนว่าเป็นบุคคลผู้ไร้เดียงสาไม่รู้เท่าทันในสิ่งที่ไม่ดีอาจจะหลงผิด คิด ตัดสินใจกระทำความผิดบางสิ่ง บางอย่างที่ไม่ดีร้ายได้หากจะพูดก็อาจจะมีส่วนจริงส่วนถูกอยู่บ้างว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นไม่ได้เกิดจากการมีนิสัยหรือพฤติกรรมเป็นสันดาน แต่คงใช้ได้เมื่อ 20 ปีที่ผ่านมาในขณะที่โลก หรือประเทศไทยยังไม่ได้มีการพัฒนาในเรื่องของเทคโนโลยีมากนัก แต่ในปัจจุบันการเข้าถึงสื่อ สามารถพูดคุยกันง่ายตายและสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ออกมาได้ทั้งด้านดีหรือเลวกระนั้นหากจะพูดว่าเด็กและเยาวชนในปัจจุบันแทบจะเกิดมาพร้อมกับความทันสมัยรับรู้ เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วกว่าบุคคลทั่วไป ๆ ซึ่งเป็นทั้งผลดี และผลเสีย เสมือนเป็นดาบสองคมโดยทำให้ปัจจุบันจากรายงานสถิติสถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจำแนกตามประเภทความผิด 2565 พิจารณาความผิดร้ายแรงสามประการความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และความผิดเกี่ยวกับเพศ 5 ปีย้อนหลังพบว่าเป็นความผิดจากความผิดทั้งหมดมีการกระทำความผิดเหล่านี้ของเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้น และจากรายงานการดำเนินคดีอาญาด้วยเช่นกันอันแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งของกฎหมายที่มีอยู่คือ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวพ.ศ. 2553 ซึ่งไม่ว่าเด็กและเยาวชนจะกระทำความผิดอาญาร้ายแรงเพียงใด หรืออายุจะเข้าค่านิยามว่าเป็นหรือจะเข้าค่านิยามว่าเป็นเยาวชนการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนก็มุ่งการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนแม้เด็กเหล่านี้จะก่อความสูญเสียก็ตามโดยไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดของครอบครัวผู้ที่ได้รับความเสียหาย โดยเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกฎหมายทั้งสามประเทศแล้ว คือประเทศเยอรมัน ประเทศแคนาดา และประเทศฝรั่งเศส ซึ่งสรุปโดยรวมแล้วทั้งสามประเทศจะพิจารณาคือ 1.ช่วงอายุ 2.ประเภทความผิด หากอายุเข้าครบเกณฑ์ที่กำหนด และเป็นความผิดร้ายแรง เช่น ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ข่มขืน เป็นต้น เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะต้องถูกลงโทษจำคุกเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ซึ่งผู้เขียนคิดว่าประเทศไทยควรคำนึงถึงปัญหาดังกล่าวนี้นี้หากจะปกป้องเด็กและเยาวชนควรปกป้องให้ถูกวิธี แก้ไขให้ถูกจุด โลกได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้วหากจะบอกว่าเด็กรู้เท่าไม่ถึงการณ์คงใช้ไม่ได้มากนักสำหรับในปัจจุบัน รัฐควรมีวิธีการที่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรงให้ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายมีความสอดคล้องและคำนึงถึงผู้เสียหายด้วย

โดยเห็นควรมีการแก้ไขกฎหมายตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กรณีการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชนหากเป็นกรณีความผิดร้ายแรง เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอันจะถือเป็นความผิดที่มีผลกระทบต่อประชาชน สังคม และผู้เสียหายโดยตรงแทนที่จะใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

หรือมาตรการเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนโดยการมุ่งคุ้มครองตัวผู้กระทำความผิดนั้นเห็นว่าคงใช้ได้กับการกระทำ ความผิดที่ไม่ร้ายแรง หากเป็นกรณีการกระทำความผิดร้ายควรเบี่ยงเบนคดีให้ผู้กระทำความผิดต้อง รับโทษเช่นเดียวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับผู้ใหญ่

เอกสารอ้างอิง

- [1] คณิต ณ นคร. (2551). กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:วิญญูชน.
- [2] คณิต ณ นคร. (2560). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน
- [3] กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2565). รายงานสถิติการกระทำความผิดของเด็กและ เยาวชนจำแนกตามประเภทความผิด: สืบค้นเมื่อ 11/12/2565 เข้าถึงได้จาก<https://www.djop.go.th/home>
- [4] สมพร อมรชัยนพคุณ. (2552). บทความกฎหมายกระบวนการยุติธรรมกับการกระทำความผิดของ เด็กและเยาวชน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : www.lawonline.co.th.
- [5] เอกรัตน์ กุลนะ (2553) ปัญหาการคุ้มครองสิทธิเด็ก ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 (สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม)
- [6] ปพนธิ์ อีระพันธ์ (2562). การพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากร ของเด็กและ เยาวชน: บทความวิชาการ วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
- [7] ณัฐวสา ฉัตรไพฑูรย์. (2547). มาตรฐานองค์การสหประชาชาติว่าด้วยกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- [8] German Youth Court Law (JGG).
- [9] Youth Criminal Justice Act, Canada
- [10] บุญญานุช เริ่มภักดี. (2559). ส่องกระบวนการยุติธรรมต่างชาติ ตัดสินโทษ "เยาวชนทำผิด". (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://www.posttoday.com/politics/413838>.
- [11] juvenile justice in France
- [12] โอนทัย ศรีดาวเรือง (2557). การคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำความ ผิดอาญา: ศึกษากรณีอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวในการโอนคดีตามมาตรา 97 วรรคสอง. วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชา นิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.